

DO ZEMĚ INDIÁNŮ

U Niagarských vodopádů

A pak jsme se octli u Niagarských vodopádů. Bydleli jsme v hotelu Clifton nedaleko kanadského konce visutého mostu, odkud je nezapomenutelný pohled na grandiózní spousty padající vody. Nejlepší pokoje jsou v prvním poschodí směrem k vodopádům. Všechny pokoje vedou na dlouhou, asi osm kroků širokou krytou terasu. Když vejdemo z chodby do pokoje, projdeme jím a vyjdeme protějšími dveřmi na terasu, otevře se před námi pohled na oba vodopády, jeden rovný a druhý podkovovitý.

V Německu by bylo vyloučené, aby byla terasa společná pro hosty ze všech pokojů, a majitel by ji rychle rozdělil příčkami. V Americe si však každý host vytvoří kolem sebe sice neviditelnou, ale vysokou a tak silnou stěnu, že nejsou zapotřebí dřevěné příčky, aby byl člověk chráněn před dotěrností a indiskrétností. Přesto jsem byl rád, že se po našem příjezdu uvolnil právě poslední pokoj v rohu u vodopádů, takže jsme měli místo dvou sousedů jen jednoho. A těmito sousedy byla dvojice, která se jmenovala Hariman F. Enters a Sebulon L. Enters.

Tušil jsem, že bratři nebudou čekat, ale že se zde ubytují dřív, aby nepromeškali náš příjezd. Netušil jsem přirozeně, že naše pokoje budou spolu sousedit. Musím se přiznat, že mi bylo docela milé mít ty dva přímo vedle sebe.

Každý nový host se v hotelu Clifton musí hned zapsat v kanceláři. Je to jediná informace, kterou od něj požadují. Zapsal jsem se jako pan Burton s manželkou. Tento pseudonym byl nutný proto, že jsem se zavázal tajit skutečný důvod, který mě sem přivedl. Proto jsem se prozatím musel vzdát svého pravého jména.

Náš byt tvořily tři místnosti. Pokoj mé ženy ležel směrem k podkovovitému vodopádu, byl větší než můj, ale bez balkónu. Z mého pokoje byl výhled na americký vodopád, byl menší, ale vedl na terasu, na níž jsem se

mohl zařídit tak pohodlně, jak se mi zachtělo. Mezi těmito dvěma pokoji byla šatna a toaleta, která obě místnosti po americkém způsobu prakticky spojovala. Když nás do pokojů zavedli a ukázali nám je, zeptal jsem se, kdo bydlí vedle nás.

„Dva bratři,“ odpověděl číšník, „Yankeeové, jmenují se Entersovi. Vlastně tu jen přespávají, stravují se jinde. Ráno odcházejí a vracejí se až večer, kdy se už nestoluje.“

Zatvářil se přitom tak, že jsem se zeptal:

„Proč to dělají?“

Číšník pokrčil rameny a odpověděl:

„Hotel Clifton je hotel první třídy. Kdo do něj nepatří, může tu spát, ale nemůže se tu stravovat a stýkat se s jinými hosty. Jednou to možná zkusí, ale dostane se mu přitom takového ponaučení, že to už příště nezopakuje.“

To byla velmi upřímná slova. Nejméně šedesát procent tamějších číšníků jsou Němci či Rakušané. Tento však byl kanadský Angličan, proto ten sebevědomý tón. Když se pak na mne zkoumavě podíval, řekl jsem mu, že patřím k hostům, kteří spropitné dělí. Jednu polovinu dávám po příjezdu, abych ukázal, že se tu chci cítit dobře, a druhou dám nebo nedám až při odjezdu, abych ukázal, zda jsem se cítil či necítil dobře. Současně jsem mu vtiskl do dlaně první polovinu spropitného. Číšník si bankovku bez ostychu prohlédl, aby zjistil, jak je velká. Potom se však uklonil tak, že by to uctivěji neudělal ani Němec či Rakušan, a řekl:

„Splním vám jakékoli přání. Doporučím to i pokojské. Nejsou vám ti Entersovi náhodou nepohodlní, pane Burtone? Můžeme je okamžitě vystěhovat!“

„Nechte je tady. Nevadí nám.“

Číšník se znovu uklonil stejně hluboce jako předtím a odešel. Když se nám pak přišla představit pokojská, poznali jsme, že už byla informována o dělení spropitného, a umožnili jsme jí stejně působivý odchod jako číšníkovi. Neučinili jsme to přirozeně proto, abychom se chlubili penězi, a z téhož důvodu to nevyprávím ani teď. Řekl jsem už, že nejsem nikterak bohatý, že mám jen dobrý příjem. Brzo se však ukázalo, že bylo správné